

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5602/2568

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นาย ก. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องในความผิดฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้กับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ในฟ้องข้อ ข และความผิดฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้กับความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ในฟ้องข้อ ค ซึ่งโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษความผิดในฟ้องข้อ ข และข้อ ค เพียงกรรมเดียว ศาลจะลงโทษจำเลยทั้งสี่ในแต่ละกรรมนอกเหนือจากคำฟ้องและคำขอของโจทก์หาได้ไม่ คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองที่ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้อีกกรรมหนึ่งต่างหาก จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคแรก ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และเป็นเหตุในส่วนลักษณะคดีแม้จำเลยที่ 3 และที่ 4 มิได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาแก้ไขมีผลไปถึงจำเลยที่ 3 และที่ 4 ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 83, 91, 288, 295, 371, 379 ริบอาวุธมีดดาบ มีดปลายแหลม และค้อน ของกลาง จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 288 ประกอบมาตรา 80, 371, 379 ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นกับฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละตลอดชีวิต ฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มียศุสมควร ปรับคนละ 900 บาท ฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้ ปรับคนละ 3,000 บาท รวมจำคุกคนละตลอดชีวิต ปรับคนละ 3,900 บาท คำรับของจำเลยทั้งสี่ในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบ 53 หนึ่งในสาม คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ปรับคนละ 2,600 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นเป็นความผิดกรรมหนึ่ง และฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นเป็นความผิดอีกกรรมหนึ่ง โทษและนอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความไม่ได้แย้งกันรับฟังเป็นยุติว่า นายสมชาย ผู้เสียหาย กับจำเลยทั้งสี่ต่างทำงานอยู่ในพื้นที่ก่อสร้างอาคารและพักอาศัยอยู่ในที่พักคนงานในบริเวณเดียวกัน ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายหลายคนร่วมกันใช้อาวุธมีดดาบ มีดปลายแหลมและค้อน ฟัน และตีที่ศีรษะของผู้เสียหาย และนายเมียะ (Mr.Myo) ผู้ตายถูกแทงบริเวณหน้าอกด้านขวาใต้

รวานม หลังมือด้านขวาและมีบาดแผลฉีกขาดบริเวณท้ายทอยด้านขวาเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย หลังเกิดเหตุ เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งสองแล้วนำส่งพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนดำเนินคดี ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาจำเลยทั้งสองว่า ร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้ ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น และร่วมกันฆ่าผู้อื่น จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพข้อหาร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ข้อหาอื่น ให้การปฏิเสธ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า สำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ศาลชั้นต้นปรับคนละ 900 บาท ความผิดฐานนี้จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 ทวิ (4) จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 อุทธรณ์ว่าไม่ได้ร่วมกระทำความผิดขอให้ยกฟ้อง จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทกฎหมายข้างต้น ความผิดดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ดังนั้นการที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยความผิดในข้อหาดังกล่าว จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยเองได้ จึงให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนนี้เสีย คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เพียงว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า แม้พยานโจทก์ปากผู้เสียหายจะเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายกับพวกดื่มเบียร์หมดไปแล้วหลายขวด มีอาการมึนเมาแต่ยังมีสติ และนายวิทยาเบิกความว่า พยานกับผู้เสียหายและคนงานชาวลาวร่วมดื่มเบียร์กันตั้งแต่ 9 นาฬิกา แต่พยานไม่มีอาการมึนเมาและมีสติอยู่ แม้การดื่มเบียร์ของผู้เสียหายกับนายวิทยานั้นจะเป็นเวลานาน แต่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ก็มิได้นำสืบให้เห็นอย่างชัดเจนว่าปริมาณของเบียร์ที่ผู้เสียหายกับนายวิทยาดื่มไปนั้นมีปริมาณมากเพียงใดจนจะมีผลทำให้เกิดอาการมึนเมาจนไม่อาจครองสติได้ ลำพังแต่ระยะเวลาที่ใช้ในการดื่มเบียร์เพียงอย่างเดียวโดยไม่มีข้อเท็จจริงถึงปริมาณของเบียร์ที่ดื่มจึงยังไม่อาจเป็นข้อสรุปได้ว่าพยานโจทก์ดังกล่าวจะต้องมึนเมาถึงขนาดไม่อาจครองสติสัมปชัญญะได้ทั้งผู้เสียหายกับนายวิทยาเองก็เบิกความว่ายังมีสติอยู่ นอกจากนี้ พนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวน เบิกความตอบทนายความจำเลยที่ 1 และที่ 2 ถามค้านว่า พยานยังไม่ได้สอบปากคำผู้เสียหายในคืนเกิดเหตุเนื่องจากผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ จึงบอกให้ผู้เสียหายไปพบแพทย์ก่อน โดยมีได้เบิกความยืนยันว่าผู้เสียหายมีอาการมึนเมาจนไม่สามารถครองสติได้ที่ผู้เสียหายยังไม่ได้ให้การในคืนเกิดเหตุเพราะผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บต้องไปพบแพทย์ก่อน ส่วนพยานโจทก์ปากนางสาวเสาวนีย์และนางลำไยเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุพยานมิได้ดื่มเบียร์ด้วยซึ่งตรงกับที่นายวิทยาเบิกความว่าผู้ที่ร่วมดื่มเบียร์คือพยาน ผู้เสียหาย และคนงานชาวลาว ส่วนคนอื่นๆ ไม่มีการดื่มเบียร์ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าก่อนเกิดเหตุพยานโจทก์ทั้งสองปากดื่มเบียร์จนมีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้ดังที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา ส่วนที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกาต่อมาว่า พยานโจทก์ปากผู้เสียหายเบิกความขัดแย้งแตกต่างจากที่นายวิทยาเบิกความ ไม่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ววนและไม่ววนอยู่กับร่องกับรอย ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังเป็นความจริงได้ นั้น เห็นว่า ข้อที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 อ้างว่าคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองปากขัดแย้งแตกต่างกันจนไม่อาจรับฟังเป็นความจริงได้นั้น พยานโจทก์ทั้งสองปากแม้ก่อนเกิดเหตุจะนั่งร่วมดื่มเบียร์กัน

อยู่ แต่เมื่อเกิดเหตุพยานโจทก์ทั้งสองปากมิได้อยู่ในเหตุการณ์เดียวกันตลอดเวลา พยานโจทก์ทั้งสองปากต่างเบิกความไปตามเหตุการณ์ที่ตนพบเห็น แต่ก็มิได้เบิกความขัดแย้งกัน และแม้พยานโจทก์ทั้งสองปากจะเบิกความแตกต่างกันไปบ้างก็ตาม แต่ข้อแตกต่างนั้นล้วนแต่เป็นข้อแตกต่างที่เป็นผลความ หาใช่ข้อสาระสำคัญไม่ ข้อแตกต่างดังกล่าวจึงมิได้ทำให้มีผลถึงขนาดเป็นคำเบิกความที่ขัดแย้งกัน หรือไม่สอดคล้องกัน วทวนหรือไม่อยู่กับร่องกับรอยเพราะพยานโจทก์ทั้งสองปากเบิกความยืนยันข้อเท็จจริงที่เป็นสาระสำคัญได้สอดคล้องกัน ข้อแตกต่างนั้นจึงมิได้ทำให้น้ำหนักของพยานโจทก์ทั้งสองปากลดน้อยลงไปจนรับฟังเป็นความจริงมิได้แต่อย่างใด

นอกจากนี้ ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกาต่อมาอีกว่าคำเบิกความของนางลำไยก็แตกต่างจากคำเบิกความของนางสาวเสาวนีย์นั้น เห็นว่า ข้อแตกต่างนั้นเป็นเพียงรายละเอียดของบุคคลที่เดินผ่านบริเวณที่พยานโจทก์ทั้งสองปากนั่งอยู่ ซึ่งข้อแตกต่างนั้นก็เพียงรายละเอียดผลความเล็กน้อยที่ได้ทำให้คำเบิกความที่ว่าจำเลยทั้งสองอยู่ในที่เกิดเหตุและใช้อาวุธที่นำมาทำร้ายผู้เสียหายและใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองปากจึงมิได้ขัดแย้งแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญแต่อย่างใด

นอกจากนี้ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาทำนองว่าพยานโจทก์ปากนางสาวเสาวนีย์เป็นภริยาผู้เสียหาย ย่อมต้องเบิกความให้เป็นประโยชน์แก่ผู้เสียหายและทำให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยนั้น เห็นว่า แม้นางสาวเสาวนีย์จะเป็นภริยาผู้เสียหาย แต่นางสาวเสาวนีย์ก็เบิกความในข้อสาระสำคัญได้สอดคล้องกับพยานปากนางลำไยและนายวิทยา มิได้เบิกความยืนยันข้อเท็จจริงเพียงคนเดียวทั้งไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อน ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่านางสาวเสาวนีย์จะเบิกความเพื่อช่วยเหลือหรือเป็นประโยชน์แก่ผู้เสียหายโดยไม่เป็นความจริง

ส่วนที่จำเลยที่ 2 ฎีกาต่อมาอีกว่า จำเลยที่ 2 มิได้ร่วมกับจำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ใช้มีดแทงผู้ตาย จำเลยที่ 2 จึงมิได้ร่วมกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายนั้น จำเลยที่ 2 ฎีกาว่าไม่มีพยานโจทก์ปากใดเบิกความว่าเห็นจำเลยที่ 2 ใช้มีดแทงผู้ตายหรือร่วมกระทำความผิดหรือช่วยเหลือให้ความสะดวกในการกระทำความผิด เห็นว่า แม้โจทก์จะมีพยานปากนางลำไยเบิกความยืนยันว่าเห็นจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายเท่านั้น โดยไม่มีพยานอื่นเบิกความว่าจำเลยที่ 2 ใช้อาวุธมีดแทงหรือมีส่วนในการแทงผู้เสียหายก็ตาม แต่เหตุการณ์ก่อนที่ผู้ตายจะถูกจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงนั้น เป็นเหตุการณ์ที่จำเลยทั้งสองร่วมกันพาอาวุธไปแล้วใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายโดยจำเลยที่ 2 เข้าไปล็อกคอผู้เสียหายเพื่อให้จำเลยที่ 1 ที่ 3 และ ที่ 4 ซึ่งมีอาวุธติดตัวมาทำร้ายผู้เสียหาย ในขณะที่ผู้ตายเป็นหนึ่งในจำนวนคนงานที่มาช่วยเหลือผู้เสียหายมิให้ถูกทำร้ายจนกระทั่งผู้ตายถูกจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธมีดฟันได้รับบาดเจ็บที่แขนเนื่องจากผู้ตายยกแขนขึ้นรับปกป้องมิให้จำเลยที่ 1 ฟันผู้ตายแล้วหลังจากนั้นก็ถูกจำเลยที่ 1 ใช้อาวุธมีดแทงที่หน้าอก อันถือได้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันมาตลอดและเกิดความชุลมุนวุ่นวายขึ้นในขณะนั้นโดยมิได้เจาะจงเลือกที่จะทำร้ายเพียงผู้เสียหายหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นการเฉพาะ ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ถือเอาการกระทำของจำเลยแต่ละคนเป็นการกระทำของตน อันมีลักษณะเป็นการร่วมกระทำความผิดด้วยกันนับเป็นตัวการดังนี้ แม้จะไม่ได้ความว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย แต่เมื่อจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมแล้ว จำเลยที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นด้วย ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ล้วนแล้วแต่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยที่ไม่ทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปได้ ศาลฎีกาไม่จำต้องวินิจฉัย ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าพยานโจทก์มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ดังกล่าวฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลย

ที่ 1 ฎีกาขอให้ลดโทษหรือแก้ไขโทษให้จำเลยที่ 1 นั้น เห็นว่า เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยที่ 1 ให้จำคุกฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นให้จำคุกตลอดชีวิต ก่อนลดโทษ นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องในความผิดฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้กับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น ในฟ้องข้อ ข และความผิดฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้กับความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ในฟ้องข้อ ค ซึ่งโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษความผิดในฟ้องข้อ ข และข้อ ค เพียงกรรมเดียว ศาลจะลงโทษจำเลยทั้งสี่ในแต่ละกรรมนอกเหนือจากคำฟ้องและคำขอของโจทก์หาได้ไม่ คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองที่ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้อีกกรรมหนึ่งต่างหาก จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคแรก ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และเป็นเหตุในส่วนลักษณะคดีแม้จำเลยที่ 3 และที่ 4 มิได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาแก้ไขมีผลไปถึงจำเลยที่ 3 และที่ 4 ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้กับความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น และความผิดฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้กับความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นและฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 โดยไม่ปรับบทลงโทษจำเลยทั้งสี่ฐานร่วมกันชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้อีกกรรมหนึ่งต่างหาก และให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

จักรพันธ์ สอนสุภาพ · วิเชียร อภิรัตน์มนตรี · วิไลวรรณ ชิตเชื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5602/2568>